NIILO JÄÄSKINEN
FŐTANÁCSNOK INDÍTVÁNYA
Az ismertetés napja: 2013. február 28. [1]

C-542/11. sz. ügyStaatssecretaris van Financiënkontra

Codirex Expeditie BV

(A Hoge Raad der Nederlanden [Hollandia] által benyújtott előzetes döntéshozatal iránti kérelem)

„A Közösségi Vámkódex — A 2913/92/EGK rendelet — 50. cikk — Átmeneti megőrzés alatt álló áruk — Nem közösségi áruk — Közösségi külső árutovábbítási eljárás — A vámjogi sors rendezésének időpontja — 63. és 67. cikk — A vámáru-nyilatkozat elfogadása — 73. cikk — Az áru kiadása — 203. cikk — Vámtartozás”

I – Bevezetés

1. A jelen ügy alapja két eltűnt, húst tartalmazó csomag. Az alapügybeli tényállás szerint egy tételnyi hűtött marhahúst hajóval szállítottak Brazíliából Hollandiába. A rotterdami (Hollandia) kikötő vámhatósága által az áru kiadásának engedélyezése előtt elhelyezett záraknak a feltörésekor a címzett a vámáru-nyilatkozaton szereplő 1669 csomagból 1667-et talált meg.

2. Az előzetes döntéshozatalra előterjesztett jelen kérelem a Közösségi Vámkódex létrehozásáról szóló, 1992. október 12-i 2913/92/EGK tanácsi rendelet [2] (a továbbiakban: Vámkódex) 50. cikkének értelmezésére vonatkozik. E kérelmet a Staatssecretaris van Financiën (pénzügyi államtitkár, a továbbiakban: Staatssecretaris) és a Codirex Expeditie BV (a továbbiakban: Codirex) között a vám beszedésével és a hozzáadottérték-adó (a továbbiakban: héa) megfizetésével összefüggő adómegállapító határozat tárgyában folyamatban lévő jogvita keretében terjesztették elő.

3. A Hoge Raad der Nederlanden (legfelsőbb bíróság) (Hollandia) lényegében arra a kérdésre keresi a választ, hogy melyik időponttól rendeződik annak az átmeneti megőrzés alatt álló, nem közösségi árunak a Vámkódex 50. cikke értelmében vett vámjogi sorsa, amelyre vámáru-nyilatkozatot tettek annak közösségi külső árutovábbítási eljárás alá vonása érdekében. E tekintetben a kérdést előterjesztő bíróság két eltérő időpontot vizsgál: vagy a vámáru-nyilatkozat elfogadásának időpontját (az említett kódex 63. cikkével összhangban), vagy a vámáru-nyilatkozat elfogadását követően az áru kiadásának időpontját (az ugyanazon kódex 73. cikkével összhangban).

1 — Eredeti nyelv: francia.

2 — HL L 302., 1. o.; magyar nyelvű különkiadás 2. fejezet, 4. kötet, 307. o., a 2006. november 20-i 1791/2006/EK tanácsi rendelettel (HL L 363., 1. o.) módosított változat.

4. Emlékeztetek arra, hogy a D. Wandel-ügyben hozott ítélet alapjául szolgáló ügyben a Bíróságnak már vizsgálnia kellett egy hasonló kérdést egy olyan ügy kapcsán, amelyben nem közösségi árukat szabad forgalomba bocsátásuk céljából jelentettek be.[3] Ebben az ügyben a Bíróság úgy ítélte meg, hogy az áru kiadásának időpontját kell figyelembe venni.[4]

II – Jogi háttér

5. A Vámkódex 4. cikkének 15., 16. és 20. pontja előírja:

„E kódex alkalmazásában a következő meghatározásokat kell alkalmazni:

[…]

15. »Az áru vámjogi sorsa«:

    a) az áru vámeljárás alá vonása;

    […]

16. »Vámeljárás«:

    a) a szabad forgalomba bocsátás;

    b) az árutovábbítás;

    […]

20. »Áru kiadása«: a vámhatóságok azon intézkedése, amellyel az árut az adott vámeljárás által előírt célra rendelkezésre bocsátják”.

6. E kódex 37. cikke alapján az Európai Közösség vámterületére behozott áru a beléptetése időpontjától kezdve vámfelügyelet alatt áll. Az árut a vámhatóság ellenőrizheti, és az áru addig marad az említett vámfelügyelet alatt, amíg erre vámjogi helyzete meghatározásához szükség van.

7. A Vámkódex 48. cikke szerint „[a] vám elé állított, nem közösségi áru vámjogi sorsát rendezni kell az ilyen áruk számára engedélyezhető módon”.

8. A kódex 50. cikke a következőképpen rendelkezik:

„A vám elé állított áru a vám elé állítást követően mindaddig átmeneti megőrzés alatt áll, amíg vámjogi sorsa nem rendeződik. Az ilyen áru a továbbiakban »átmeneti megőrzés alatt álló áru«.”

9. A Vámkódex 59. cikkének (1) bekezdése előírja:

„(1) A vámeljárás alá vonásra szánt árukról az adott vámeljárásra vonatkozó vámáru-nyilatkozatot kell benyújtani.”

3 — A C-66/99. sz. ügyben 2001. február 1-jén hozott ítélet (EBHT 2001., I-873. o.).

4 — Emlékeztetek egyébiránt arra, hogy a legutóbbi időben a C-262/10. sz. Döhler Neukirchen ügyben 2012. szeptember 6-án hozott ítélet, valamint a C-28/11. sz. Eurogate Distribution ügyben 2012. szeptember 6-án hozott ítélet, amelyekben indítványaimat 2012. március 8-án ismertettem, a következő szakaszt érintették, tudniillik azt, amikor az áruk vámjogi sorsa *már rendeződött*, és a szabálytalanságok ebben a szakaszban következtek be. Ebben az esetben az adós köteles eleget tenni a szóban forgó vámeljárásban (a Döhler Neuenkirchen ügyben a vám-visszatérítési eljárás keretében történő aktív feldolgozás eljárása, az Eurogate Distribution ügyben a vámraktározási eljárás) fennálló kötelezettségeknek.

10. E kódex 63. cikke értelmében:

„A 62. cikkben megállapított feltételeknek megfelelő vámáru-nyilatkozatot a vámhatóság azonnal elfogadja, amennyiben vám elé állították azt az árut, amelyre vonatkozik.”

11. Az említett kódex 67. cikke az alábbiak szerint rendelkezik:

„Eltérő rendelkezés hiányában a bejelentett árura vonatkozó vámeljárás rendelkezéseinek alkalmazásakor figyelembe veendő időpont a vámáru-nyilatkozat vámhatóság által történő elfogadásának napja.”

12. A Vámkódex 73. cikkének (1) bekezdése értelmében:

„(1) A 74. cikk sérelme nélkül, amennyiben teljesülnek az árunak a szóban forgó eljárás alá vonásának feltételei, és ha az árura nem vonatkozik semmilyen tiltó vagy korlátozó rendelkezés, a vámhatóság kiadhatja az árut, amint elvégezték a vámáru-nyilatkozatban szereplő adatok ellenőrzését, vagy azokat ellenőrzés nélkül elfogadták. Ugyanez vonatkozik arra az esetre is, ha az ilyen ellenőrzést ésszerű időn belül nem lehet elvégezni, és az árut ellenőrzés céljából már nem szükséges tovább ott tartani.”

13. Az említett kódex 74. cikke értelmében:

„(1) Ha valamely vámáru-nyilatkozat elfogadása vámtartozást eredményez, azokat az árukat, amelyekre a vámáru-nyilatkozat kiterjed, csak akkor adja ki a vámhatóság, ha a vámtartozást megfizették, vagy arra biztosítékot nyújtottak. Ez a rendelkezés azonban – a (2) bekezdés sérelme nélkül – nem alkalmazható a részleges behozatali vámmentességgel járó ideiglenes behozatali eljárásra.

(2) Ha azoknak a vámeljárást szabályozó rendelkezéseknek alapján, amelyre az árut bejelentették, a vámhatóság biztosíték nyújtását írja elő, az említett árut nem lehet a szóban forgó vámeljárás alá vonni, amíg nem nyújtottak biztosítékot.”

14. A Vámkódex 203. cikke a következőképpen rendelkezik:

„(1) A behozatalkor vámtartozás keletkezik:

– a behozatalivám-köteles áru vámfelügyelet alóli jogellenes elvonása esetén.

(2) A vámtartozás az áru vámfelügyelet alóli jogellenes elvonásakor keletkezik.

(3) Adós:

– az a személy, aki az árut elvonta a vámfelügyelet alól,

– bármely személy, aki részt vett az előbb említett elvonásban, és tudomása volt, vagy tudomása kellett legyen arról, hogy az árut elvonják a vámfelügyelet alól,

– bármely személy, aki a szóban forgó árut megszerezte vagy birtokában tartotta, és az áru megszerzésekor vagy átvételekor tudomása volt, vagy tudomása kellett legyen arról, hogy azt elvonták a vámfelügyelet alól, és

– adott esetben, az áru átmeneti megőrzéséből vagy az adott vámeljárás alkalmazásából származó kötelezettségek teljesítésére kötelezett személy.”

III – Az alapeljárás, az előzetes döntéshozatalra előterjesztett kérdés és a Bíróság előtti eljárás

15. A Seaport International a rotterdami kikötőben lerakodott egy tételnyi, konténerben szállított hűtött marhahúst, amelyet hajóval szállítottak Brazíliából Hollandiába. Seaport International azt az áru vámjogi sorsának rendezésére várva a saját területén tárolta.

16. Míg a konténer a Seaport International konténerterminálján volt, a Codirex nyilatkozattevőként 2007. november 6-án elektronikus vámáru-nyilatkozatot nyújtott be az említett tétel közösségi külső árutovábbítási eljárás alá vonása érdekében. A Rotterdam Seaport vámhivatala e vámáru-nyilatkozatot azonnal elfogadta. Ebben az időpontban a vámáru-nyilatkozattal érintett konténer a Seaport International említett konténerterminálján volt. A fenti tranzitnyilatkozat benyújtásának időpontjában az áruk a Vámkódex 50. cikke értelmében átmeneti megőrzés alatt álló áruknak minősültek.

17. Másnap reggel, 2007. november 7-én a vámhatóságok közvetlenül a vámzár konténerre történő elhelyezését követően kiadták az árut. Ugyanezen a napon azt közúton szállították a marhahús címzettjéhez, vagyis az Eurofrigo BV-hez (a továbbiakban: Eurofrigo) Maasvlakte (Hollandia) ipari parkjába, amely úgynevezett engedélyezett címzettnek [5] minősült. A konténer megérkezésekor az Eurofrigo megállapította, hogy a vámzár még sértetlen volt. Azok feltörése után azonban észlelte, hogy a konténer a vámáru-nyilatkozatban feltüntetettnél két csomaggal kevesebb marhahúst tartalmazott. Az Eurofrigo szerint a konténeren nem látszott feltörés nyoma.

18. Mivel a Rotterdam Seaport vámhatósága nem kapott megerősítést az áru Eurofrigohoz történt megérkezéséről, vizsgálatot folytatott, amelynek keretében 2008. július 3-án adómegállapító határozatot hoztak a Codirex-szel szemben, amelyben felszólították a vám és a héa befizetésére.

19. A Codirex a Rechtbank te Haarlem (a haarlemi kerületi bíróság, Hollandia) előtt vitatta a szóban forgó adómegállapító határozatot.

20. A Rechtbank te Haarlem előtti eljárás tárgya annak megállapítása volt, hogy a Codirex a közösségi külső árutovábbítási eljárás alá vonás érdekében tett nyilatkozatra tekintettel nyilatkozattevői minőségében felelősséggel tartozik-e azért a veszteségért, [6] amelyről vélelmezhető, hogy közvetlenül az áruknak az árutovábbítás érdekében történő kiadását megelőzően a vámáru-nyilatkozat megtétele és a vámzárnak a konténerekre történő felhelyezése között következhetett be. Az alapeljárás során nem állították, hogy a hiányzó csomagok a lezárt konténernek a Seaport International területéről az Eurofrigo létesítményébe történő szállítása során vesztek volna el.

21. A Rechtbank te Haarlem megállapította, hogy a vámterületre behozott, a közösségi külső árutovábbítási eljárás alá vonása érdekében bejelentett nem közösségi vámáruk vámhatóság általi kiadásukig megőrzik az átmeneti megőrzés alatt álló áru helyzetét.

22. A Rechtbank te Haarlem ezt követően úgy ítélte meg, hogy az átmeneti megőrzés időszaka és azon időpont között, amikor a vámhatóság a továbbítás érdekében kiadta az árut, a Vámkódex 203. cikke (3) bekezdésének negyedik francia bekezdése értelmében a Codirex nem tekinthető adósnak. Ezt a megállapítást a Bíróságnak a United Antwerp Maritime Agencies és Seaport Terminals ügyben 2005. szeptember 15-én hozott ítéletére [7] alapította, és úgy vélte, hogy ezen időszak alatt a Codirex fizikailag nem rendelkezhetett az árukkal, és túl messze volt azoktól ahhoz, hogy azokat elmozdítsa vagy raktárba helyezze.

5 — Lásd a 2913/92 rendelet végrehajtására vonatkozó rendelkezések megállapításáról szóló, 1993. július 2-i 2454/93/EGK európai bizottsági rendelet (HL L 253., 1. o.; magyar nyelvű különkiadás 2. fejezet, 6. kötet 3. o.) 406. cikkét.

6 — E kifejezések („veszteség”) használata semmilyen módon nem utal a két csomag tényleges sorsára, amely a kérdést előterjesztő bíróság által közölt adatok alapján nem ismert.

7 — A C-140/04. sz. ügyben hozott ítélet (EBHT 2005., I-8245. o.) 35–39. pontja.

23. A Staatssecretaris a Rechtbank te Haarlem e döntése ellen felülvizsgálati kérelmet nyújtott be a Hoge Raad der Nederlandenhez.

24. E körülmények között a Hoge Raad der Nederlanden úgy határozott, hogy az eljárást felfüggeszti, és előzetes döntéshozatal céljából a következő kérdést terjeszti a Bíróság elé:

„Mely időpontban rendeződik az »átmeneti megőrzés« ideje alatt a közösségi külső árutovábbítási eljárás alá vonás céljából bejelentett nem közösségi árunak a Vámkódex 50. cikke értelmében vett vámjogi sorsa?”

25. A holland és a görög kormány, valamint az Európai Bizottság írásbeli észrevételeket terjesztett elő, valamint a 2012. december 12-én tartott tárgyaláson előadták szóbeli észrevételeiket is.

IV – Elemzés

A – *Bevezető észrevételek*

26. A Vámkódex 50. cikke értelmében a vám elé állított áruk vámjogi sorsuk rendeződésének időpontjáig őrzik meg az átmeneti megőrzés alatt álló áru helyzetüket. Egy áru vámjogi sorsa alatt többek között az áru valamely vámeljárás – mint a jelen ügyben a közösségi külső árutovábbítási eljárás – alá vonását kell érteni. A Vámkódex 59. cikkének (1) bekezdése értelmében a vámeljárás alá vonásra szánt árukról az adott vámeljárásra vonatkozó vámáru–nyilatkozatot kell benyújtani.

27. A kérdést előterjesztő bíróság szerint pontosan meg kell határozni azt a Vámkódex 50. cikkében említett időpontot, amikor az átmeneti megőrzés alatt álló áru vámjogi sorsa rendeződik, és így elveszíti az átmeneti megőrzés alatt álló áru helyzetét.

28. Előzetesen meg kell állapítani, hogy az ügy iratai alapján nem határozható meg, hogy a két csomag ténylegesen a konténerben volt-e, amikor az megérkezett a rotterdami kikötőbe. Márpedig ez a körülmény, amelyről a kérdést előterjesztő bíróságnak kell döntenie, jelentős gyakorlati következményekkel bír.

29. A vámfelügyelet alóli jogellenes elvonás ugyanis csak abban az esetben valósulhat meg, ha a Codirex vámáru-nyilatkozata megfelelt a valóságnak.

30. Ha a két csomag a vámáru-nyilatkozat megtételének időpontjában a konténerben volt, és így a vámáru-nyilatkozat megfelelt a valóságnak, azok eltűnésekor az áru vámfelügyelet alatt állt. Ebben az esetben a szóban forgó áruk tekintetében a Vámkódex 203. cikke alapján vámfizetési kötelezettség áll fenn, amelynek alanya a Codirex vagy valamely harmadik személy lehet.

31. Ha viszont a két hiányzó csomag soha nem érkezett meg Rotterdamba, a vámáru-nyilatkozat tartalmi szempontból téves.[8] Ebben az esetben nem létező árukról van szó, amelyeknek a vámfelügyelet alóli jogellenes elvonása nem lehetséges, így azok tekintetében semmilyen vámtartozás nem keletkezhetett.[9]

8 — Megjegyzem, hogy a Hoge Raad der Nederlanden előtt eljáró ügyész 2010. szeptember 30–án ismertetett indítványában a tényállás tisztázása érdekében az ügynek az elsőfokú bíróság elé történő visszautalását javasolta a kérdést előterjesztő bíróságnak. Hozzá kell tenni, hogy számomra nem tűnik helyesnek elfogadni azt, hogy a vámáru-nyilatkozat megtételét érintő tévedésekből következő vámtartozás felelősségét kizárólag a kikötő üzemeltetője viselje, aki az „átmeneti megőrzés” alatt álló árunak minősülő árukat lerakodta.

9 — Lásd ebben az értelemben a C-234/09. sz. DSV Road ügyben 2010. július 15-én hozott ítélet (EBHT 2010., I-7333. o.) 23. pontját.

32. Ezzel a pontosítással az előzetes döntéshozatalra utaló határozat az első feltételezés keretében terjeszti az ügyet a Bíróság elé. A kérdést előterjesztő bíróság lényegében arra keresi a választ, hogy ki az adós az alapeljárásban szóban forgó vámtartozás vonatkozásában. Ennek megválaszolásához az említett, kérdést előterjesztő bíróságnak meg kell tudnia határozni, hogy az elveszett árut akkor vonták-e el jogellenesen a vámfelügyelet alól, amíg az átmeneti megőrzés alatt álló árunak minősült, vagy amíg az a közösségi külső árutovábbítási eljárás alatt állt. Következésképpen kérdése arra vonatkozik, hogy pontosan melyik időpontban ér véget az átmeneti megőrzésre irányuló, és kezdődik el a továbbszállítási eljárás.

33. A Vámkódex 203. cikkének (1) bekezdéséből következően a behozatalivám-köteles áru vámfelügyelet alóli jogellenes elvonása esetén ennek pillanatában behozatalivám-tartozás keletkezik (lásd különösen a fent hivatkozott United Antwerp Maritime Agencies és Seaport Terminals ügyben hozott ítélet 28. pontját). A Bíróság ítélkezési gyakorlatának megfelelően a vámfelügyelet alóli jogellenes elvonás magában foglal minden olyan cselekményt vagy mulasztást, amely megakadályozza, hogy az illetékes vámhatóság, akár a legrövidebb időre is hozzáférjen a vámfelügyelet alatt álló áruhoz, és elvégezze a Vámkódex 37. cikkének (1) bekezdésében említett ellenőrzést (lásd különösen a fent hivatkozott United Antwerp Maritime Agencies és Seaport Terminals ügyben hozott ítéletet 28. pontját).

34. Feltételezve, hogy az áru akkor veszett el, amikor *átmeneti megőrzés alatt álló árunak minősült*, a vámtartozás tekintetében a Codirex nem minősülhetne adósnak, mivel a Vámkódex 203. cikke (3) bekezdésének negyedik francia bekezdése értelmében nem ő volt köteles az átmeneti megőrzés alatt álló áruk tekintetében fennálló kötelezettségek teljesítésére,[10] és nem minősülhetne adósnak a felelősség ugyanezen kódex 203. cikke (3) bekezdésének első, második és harmadik francia bekezdésében foglalt eseteinek alkalmazása alapján sem.

35. Ha viszont – éppen ellenkezőleg – az áruk akkor vesztek el, amikor azokat *már közösségi külső árutovábbítási eljárás alá vonták*, a Codirex fő kötelezettként a vámtartozás tekintetében adósnak minősül, mivel a Vámkódex 203. cikke (3) bekezdésének negyedik francia bekezdése értelmében ő köteles az adott vámeljárás alkalmazásából származó kötelezettségek teljesítésére.

36. E tekintetben meg kell állapítani, hogy a Vámkódex nem határozza meg pontosan azt az időpontot, amikor az átmeneti megőrzés véget ér, valamint azt sem, amikor a közösségi külső árutovábbítási eljárás megkezdődik.[11]

37. E kérdés tekintetében a jelen jogvitában két álláspont merült fel.

38. Az első álláspont szerint, amelyet a Staatssecretaris a kérdést előterjesztő bíróság előtt, valamint amelyet a holland és a görög kormány a Bíróság előtt előadott, az átmeneti megőrzés akkor ér véget, amikor a vámeljárás alá vonás érdekében a Vámkódex 59. cikke értelmében megtett *vámáru-nyilatkozatot elfogadták*. E tekintetben a Vámkódex 67. cikkére hivatkoznak, amely úgy rendelkezik, hogy a bejelentett árura vonatkozó vámeljárás rendelkezéseinek alkalmazásakor figyelembe veendő időpont a vámáru-nyilatkozat vámhatóság által történő elfogadásának napja.

39. A második álláspont szerint, amely felé úgy tűnik, hogy a kérdést előterjesztő bíróság maga is hajlik, és amelyet a kérdést előterjesztő bíróság előtt a Codirex, valamint a Bíróság előtt a Bizottság is előadott, az átmeneti megőrzés akkor ér véget, amikor a vámhatóság a szóban forgó árukat *kiadja*. Ezen álláspont alátámasztásaként az említett felek a Vámkódex 73. cikkére és 74. cikkének (2) bekezdésére hivatkoznak, és előadják, hogy az áruk kiadása nem történhet meg az áruknak az érintett eljárás alá vonásához szükséges feltételek teljesülését megelőzően. Álláspontjuk szerint nem

10 — Lásd a fent hivatkozott United Antwerp Maritime Agencies és Seaport Terminals ügyben hozott ítélet 38. és 39. pontját.

11 — Ezzel szemben meg kell jegyezni, hogy a Vámkódex 92. cikke meghatározza azokat a feltételeket, amelyek bekövetkezése esetén a külső árutovábbítási eljárás véget ér.

lehet azt állítani, hogy a vámáru-nyilatkozat elfogadása véget vet az átmeneti megőrzés alatt álló áru e helyzetének, ha az érintett vámeljárás alá helyezés feltételei még nem teljesültek. Különösen a közösségi külső árutovábbítási eljárás esetében, amelyben biztosíték nyújtása szükséges, a biztosíték nyújtása előtt az áru kiadása nem hagyható jóvá. Addig, amíg a vámhatóság ki nem adja az árukat, továbbra is az áruk átmeneti megőrzéséből következő rendelkezéseket és felelősségi szabályokat kell alkalmazni.

40. E két lehetőséget tehát egymás után meg kell vizsgálni.

B – *A vámáru-nyilatkozat elfogadásáról*

41. Egyetértek a Bizottság által előadott azon értelmezéssel, amely szerint a vámáru-nyilatkozat elfogadása nem eredményezi az áruknak a kívánt vámeljárás alá kerülését. Az említett elfogadást követően az áruk átmeneti megőrzés alatt maradnak.

42. A Bíróság a közelmúltban emlékeztetett arra, hogy a vámáru-nyilatkozat – a Vámkódex 4. cikkének 17. pontjából következően – a nyilatkozattevő azon óhajának előírt formában és módon tett jelzése, hogy az árut adott vámeljárás alá kívánja helyezni. [12]

43. A Vámkódex 63. cikke értelmében a vámhatóság köteles azonnal elfogadni a vámáru-nyilatkozatokat, valamint az említett kódex 67. cikke értelmében a bejelentett árura vonatkozó vámeljárás rendelkezéseinek alkalmazásakor figyelembe veendő időpont a vámáru-nyilatkozat vámhatóság által történő elfogadásának napja.

44. A Bizottság helyesen emlékeztet arra, hogy a vámhatóság vámáru-nyilatkozatok elfogadása után a Vámkódex 68. cikke értelmében ellenőrizheti azokat. [13]

45. Ennek az ellenőrzési lehetőségnek a fennállása azt mutatja, hogy a vámáru-nyilatkozat formális elfogadását követően a bejelentett árura vonatkozó vámeljárásra irányadó rendelkezések megfelelő alkalmazásának biztosítása érdekében sor kerülhet a Vámkódex 71. és 72. cikkében foglalt intézkedések megtételére.

46. A jelen ügyben az elfogadás és a kiadás között eltelt időt arra használták, hogy a Vámkódex 72. cikkének megfelelő alkalmazását biztosítandó vámzárat helyezzenek el a konténeren a közösségi külső árutovábbítás érdekében.

47. Tekintettel arra, hogy a vámáru-nyilatkozat ellenőrzésére a Vámkódex 68. cikke értelmében *még a vámáru-nyilatkozat elfogadását követően is* sor kerülhet, az áruknak vámfelügyelet alatt kell maradniuk. Amíg az áruk átmeneti megőrzés alatt állnak, ezt az ellenőrzést a később alkalmazandó vámeljárásra tekintet nélkül alkalmazni kell.

48. Emlékeztetni kell arra, hogy a D. Wandel-ügyben hozott ítéletében [14] a Bíróság már kimondta, hogy a szabad forgalomba bocsátásra szánt áruk a kiadás időpontjáig átmeneti megőrzés alatt maradnak. Következésképpen a Vámkódex 203. cikke értelmében vámtartozás keletkezik, ha az áruk a vámáru-nyilatkozat elfogadása és a kiadás között eltűnnek.

49. Más vámeljárások tekintetében még akkor sem állapítható meg eltérő megoldás, ha az említett eljárásokat megkülönbözteti az a körülmény, hogy az áruk kiadása a szabad forgalomba bocsátás érdekében történik, mivel azok a közösségi külső árutovábbításhoz hasonlóan előírják, hogy az árukat a kiadást követően vámfelügyelet alatt kell tartani.

12 — Lásd a C-138/10. sz. DP grup ügyben 2011. szeptember 15-én hozott ítélet (EBHT 2011., I-8369. o.) 35. pontját.

13 — Ugyanott, 36. és 39. pont.

14 — A fent hivatkozott ítélet 45. pontja.

C – *Az áruk kiadásáról*

50. Az áruk kiadásának csak a vámáru-nyilatkozat elfogadását követően lehet helye.

51. A Vámkódex 73. cikke felhatalmazza a vámhatóságot az áruk kiadására, amint a kívánt eljárás feltételei fennállnak. Ugyanez a megoldás figyelhető meg a kiadás Vámkódex 4. cikkének 20. pontjában foglalt meghatározásában is, mivel annak értelmében a vámhatóságok azon intézkedéséről van szó, amellyel az árut az adott vámeljárás által előírt célra rendelkezésre bocsátják. Ez a két rendelkezés valamennyi vámeljárásra megkülönböztetés nélkül alkalmazandó.

52. Ez az elemzés összhangban van a vámhatóságnak a vámáru-nyilatkozat elfogadására és az áruk kiadására vonatkozó hatáskörével. Vagyis, bár a vámáru-nyilatkozat elfogadását csak a Vámkódex 62. cikkében foglalt *alaki követelmények megsértése* esetén utasíthatja el,[15] a vámhatóság az áruk kiadását minden olyan esetben elutasíthatja, amikor egy vámeljárás alá helyezés tartalmi követelményei még nem állnak fenn.

53. A vámáru-nyilatkozat elfogadása és a kiadás közötti időszak vámhatóságok általi felhasználásának egyik példája a biztosíték nyújtására történő felszólítás, vagy szükség esetén egy már megállapított biztosíték növelése. E feltételek teljesítésének hiányában a kiadás megtagadható.

54. Az áruk kiadásának alapvető szerepe a vámeljárás kezdőpontjaként a továbbszállítás esetében szintén megállapítható, azon tény alapján, hogy a biztosítékot adó felelőssége a biztosíték által lefedett továbbítás érdekében történt kiadással áll be.

55. Következésképpen a Bizottsághoz hasonlóan úgy vélem, hogy az alapügyben szóban forgó áruk csak a kiadásuk időpontjától, vagyis 2007. november 7-től kezdődően tartoztak a közösségi külső árutovábbítási eljárás alá.

56. A végkövetkeztetés levonása előtt vissza kívánok térni a fent hivatkozott D. Wandel-ügyre.

57. Ez az ügy egy nem közösségi áru szabad forgalomba bocsátása érdekében megtett vámáru-nyilatkozatra vonatkozott. A D. Wandel ügyben hozott ítéletben[16] a Bíróság megállapította, hogy az nem nyeri el a közösségi áru vámjogi helyzetét mindaddig, amíg kereskedelempolitikai intézkedések alkalmazása alatt áll, az áruk behozatalával kapcsolatban megállapított egyéb vámalakiságoknak eleget nem tesznek, és a jogszabály alapján fizetendő vámokat nemcsak megállapították, hanem azokat meg is fizették, vagy arra biztosítékot nyújtottak.

58. A Bíróság ezt követően kifejtette,[17] hogy bár a vámáru-nyilatkozat és annak a Vámkódex 59. cikkének (1) bekezdése és 63. cikke értelmében történő azonnali elfogadása kétségtelenül a fent említett alakiságok közé tartozik, ugyanilyen alakiságnak kell tekinteni a Vámkódex 68. cikkében említett intézkedések végrehajtását is, amely a vámhatóságok számára jogot biztosít az elfogadott vámáru-nyilatkozatok ellenőrzésére, különösen az áruk ellenőrzésére, amelyhez adott esetben azok elemzése vagy részletes vizsgálata érdekében mintavétel is társulhat.

59. A Bíróság tehát úgy határozott,[18] hogy mivel a szabad forgalomba bocsátás célja a Vámkódex 79. cikkének első francia bekezdése értelmében az, hogy nem közösségi árut a közösségi áru helyzetével ruházzon fel, az árunak a Vámkódex 4. cikkének 20. pontjában meghatározott kiadását úgy kell tekinteni, mint amely egyike a behozott áru szabályszerű szabad forgalomba bocsátásához szükséges alakiságoknak.

15 — Lásd továbbá a Vámkódex 77. cikkét az adatfeldolgozási módszerrel tett vámáru-nyilatkozatokat illetően.

16 — A fent hivatkozott ügyben hozott ítélet 36. pontja.

17 — Ugyanott, 37. pont.

18 — Ugyanott, 38. pont.

60. Álláspontom szerint a Bíróság érvelését megfelelően alkalmazni lehet a jelen ügyre is, amely a közösségi külső árutovábbítási eljárást érinti: a vámáru-nyilatkozat benyújtása és annak azonnali elfogadása a Vámkódex 59. cikkének (1) bekezdése és 63. cikke értelmében kétségtelenül azon alakiságok közé tartozik, amelyek szükségesek az áruknak a közösségi külső árutovábbítási eljárás alá vonásához, mivel az említett eljárás az említett alakiságoktól függ. Mindazonáltal ez a vámeljárás nem egyedül a vámáru-nyilatkozat elfogadásától függ. A szóban forgó vámeljárás alkalmazása feltételezi továbbá az áruknak az erre hatáskörrel rendelkező hatóságok általi kiadását is.

61. A vám elé állított áruk, amelyeket vámeljárás alá kívánnak vonni, ugyanis ezen vámeljárásra vonatkozóan kell, hogy vámáru-nyilatkozat tárgyát képezzék, amely két elkülönült, de összefüggő cselekményből áll. [19]

62. Először a vámáru-nyilatkozat elfogadásából, amely jellegét tekintve automatikus cselekmény, mivel a vámáru-nyilatkozatot – amelyet rendszerint elektronikus úton nyújtanak be – elfogadják, ha az teljes, és valamennyi előírt adatot tartalmazza.

63. Másodszor, ha az elfogadás szakasza véget ért, az áru kiadása olyan cselekmény, amelynek tekintetében a vámhatóság szélesebb mérlegelési jogkörrel rendelkezik. Az elfogadás ugyanis azt jelenti, hogy a vámhatóság valamennyi olyan alapadatnak a birtokában van, amelyek adott esetben szükségesek az elvégzendő ellenőrzésekhez és az áru kiadásához szükséges különleges feltételek megállapításához.

V – Végkövetkeztetések

64. A fenti megfontolásokra tekintettel azt javaslom, hogy a Bíróság a Hoge Raad der Nederlanden által előzetes döntéshozatalra előterjesztett kérdésre a következőképpen válaszoljon:

Az „átmeneti megőrzés” ideje alatt a közösségi külső árutovábbítási eljárás alá vonás céljából bejelentett nem közösségi árunak a 2006. november 20-i 1791/2006/EK tanácsi rendelettel módosított, a Közösségi Vámkódex létrehozásáról szóló, 1992. október 12-i 2913/92/EGK tanácsi rendelet 50. cikke értelmében vett vámjogi sorsa akkor rendeződik, ha a vámáru-nyilatkozatot elfogadták, és az árut kiadták.

19 — Lásd a Vámkódex 50. és 59. cikkét.